

Arrest

nr. 214 325 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat N. AHMADZADAH verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 202 947 van 25 april 2018 omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen ingeroepen vluchtmotieven en omdat er in hun regio van herkomst, te weten de stad Kabul, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven als deze die zij in het kader van hun eerste verzoek hebben uiteengezet, namelijk de problemen die zij met ene M.T. zouden hebben gekend. Eerste verzoeker voegt hieraan toe dat zij en hun kinderen goed integreerden in België, dat hij vreest niet geapprecieerd te zullen worden omdat hij in België met varkensvlees heeft gewerkt en dat iemand die hij vertrouwde zijn winkel in Afghanistan verkocht en er met het geld van de verkoop vandoor ging.

Ter ondersteuning van hun volgend verzoek leggen verzoekers de volgende documenten neer: foto's, een brief van de persoon die in hun huis woont, een document van de recherchepolitie, ziekenhuisdocumenten, een certificaat van verzoekers werk bij USAID, een bewijs van de post, en een usb-stick waarop een videofragment te zien is.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen en hun nieuw aangevoerde problemen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerleggen noch ontkrachten.

Waar verzoekers hekelen dat zij niet werden gehoord door de commissaris-generaal en zij voorhouden dat zij niet de gelegenheid hebben gehad om uitleg te geven over de door hen bijgebrachte nieuwe elementen, kunnen zij in geen geval worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekers heeft geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid werden gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met het nieuwe artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun volgend verzoek werd aan verzoekers verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekers stellen voorts dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nalaat om te argumenteren waarom het risicoprofiel van eerste verzoeker, die voor USAID heeft gewerkt, niet voldoende is. Zij verwijzen hierbij naar de UNHCR Eligibility guidelines van 19 april 2016. Dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Dit ligt in lijn met de voormelde Eligibility guidelines aangezien hierin op pagina 42 wordt gesteld: "Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed)

political opinion or other relevant grounds.” (vrije vertaling: “Gezien de voorgaande analyse is UNHCR van oordeel dat, afhankelijk van de individuele omstandigheden van het dossier, personen die geassocieerd worden met, of beschouwd worden als steunende, de regering of de internationale gemeenschap, inclusief de internationale troepenmacht, mogelijk nood hebben aan internationale bescherming voor vluchtelingen op grond van hun (toegedichte) politieke overtuiging of andere relevante gronden”). Gelet op het voorgaande dienen verzoekers concrete elementen aan te brengen die erop wijzen dat het risicoprofiel van eerste verzoeker een nieuw element vormt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, alwaar zij evenwel in gebreke blijven. Zij hierbij opgemerkt dat zij in het kader van hun eerste verzoek evenmin concrete elementen aangebracht hebben die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging omwille van het feit dat eerste verzoeker in 2011 voor één van de projecten van USAID heeft gewerkt. Uit het administratief dossier blijkt dat het vluchtrelaas van verzoekers, in het kader van zowel het vorige als het huidige verzoek, gebaseerd is op problemen die eerste verzoeker en zijn broer zouden hebben gekend met de groep rond M. T. Deze problemen zouden hun oorsprong hebben gevonden in een conflict rond een aankoop in de winkel van eerste verzoeker en zijn broer, en werden ongeloofwaardig bevonden. Nergens werd melding gemaakt van enig verband met het feit dat eerste verzoeker in 2011 voor USAID had gewerkt; noch werd er melding gemaakt van andere problemen die verbonden zouden zijn aan deze activiteiten. Dergelijk element wordt evenmin aangevoerd in het huidige verzoekschrift.

Wat betreft verzoekers hun betoog dat zij al twee jaar in België zijn, hun kinderen Nederlands praten en zij hier geïntegreerd zijn, dient te worden opgemerkt dat er in verzoekers hun dossier geen elementen zijn die erop wijzen dat verzoekers en hun kinderen dermate vervreemd zijn van de Afghaanse cultuur. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, kan het spreken van een andere taal bezwaarlijk gelijkgesteld worden met het afzweren van de islam. Evenmin tonen zij in concreto aan dat de lokale bevolking bij een eventuele terugkeer hen en de kinderen ervan zal beschuldigen geen moslims meer te zijn. De commissaris-generaal kon terecht geen elementen afleiden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door verzoekers in het verzoekschrift aangereikt. Verzoekers hun verwijzing naar hun integratie in België en het citeren uit rapporten aangaande verwesterde terugkeerders, zijn onvoldoende om aan te tonen dat zij door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat zij in Afghanistan hun leven niet zou kunnen (her)opbouwen.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 oktober 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij reeds naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag verklaarden dat zij een gegronde vrees dienen te koesteren voor mullah T. Verzoekende partijen vervolgen dat de nieuwe inwoners van hun huis eveneens werden aangevallen door leden van mullah T. Verzoekende partijen wijzen er voorts op dat zij nieuwe elementen hebben ingediend, maar dat niet alle elementen grondig werden onderzocht. Zij lichten toe dat de nieuwe elementen zonder meer aan de kant worden geschoven omdat hun eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd geacht, terwijl een goed onderzoek inhoudt dat de nieuwe elementen/documenten bekeken worden in het licht van de eerdere en nieuwe verklaringen. Verzoekende partijen menen dat hun asielaanvraag niet grondig werd onderzocht, wat onder andere blijkt uit de vaststelling dat de neergelegde usb-stick zelfs niet wordt vernoemd. Tot slot wijzen verzoekende partijen erop dat de kinderen intussen verwesterd zijn en dat zij een risicoprofiel hebben.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaan op en concrete en valabele argumenten bijbrengen die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking van 1 oktober 2018 opgenomen grond.

4.3. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, wordt er *in casu* wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door hen in het kader van hun huidige volgend verzoek om internationale bescherming aangebrachte nieuwe documenten/elementen, rekening houdende met zowel hun eerdere als hun nieuwe verklaringen.

Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen hetgeen in de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen aangebrachte documenten wordt vastgesteld, met name: *"De documenten die u neerlegt weerleggen de eerdere appreciatie van de Belgische asielinstanties evenmin. Op enkele foto's en het filmpje is een vernielde huiskamer en een jongen met een hoofdverband te zien. Hieruit is op geen enkele manier af te leiden hoe de ravage in deze huiskamer tot stand kwam noch blijkt hieruit hoe de jongen zou zijn gewond geraakt. In het geval deze foto's effectief werden genomen na een inbraak, dient te worden opgemerkt dat deze nog steeds geen bewijs leveren voor de beweerde problemen met M.(...) T.(...), laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat dit uw huis zou zijn geweest. De foto's waarop u tijdens de constructie van een gebouw te zien bent, leveren evenmin enige bewijswaarde voor uw beweerde problemen.*

De brief van een persoon die in uw huis zou wonen kan het geloof in uw asielrelaas ook niet herstellen. Hoewel deze persoon de problemen bevestigt die u in uw eerste verzoek aanhaalde, kan men dergelijke getuigenis van een kennis bezwaarlijk als objectief beschouwen. De bewijswaarde van dit document is dan ook nihil. Ook de bewijswaarde van de documenten die van het ziekenhuis en van de politie zouden zijn, is bijzonder relatief. Dergelijke documenten kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Deze documenten weten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas evenmin te herstellen. Het document dat zou zijn opgesteld door USAID stelt dat u in 2011 voor één van hun projecten heeft gewerkt. Dit wordt door het CGVS niet betwist. Hiermee levert u evenwel geen enkel bewijs voor de door u aangehaalde problemen." (eigen onderlijning)

De algemene kritiek van verzoekende partijen dat de nieuwe elementen zonder meer aan de kant zouden worden geschoven louter omdat hun eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd geacht, mist aldus feitelijke grondslag, zo blijkt uit het voorgaande.

Dat in de motivering van de bestreden beslissingen de neergelegde usb-stick niet letterlijk (als zodanig) wordt vernoemd, neemt niet weg dat het stuk wel degelijk wordt vermeld en inhoudelijk besproken, daar waar wordt vastgesteld dat op enkele foto's en het filmpje - met name het videofragment op de usb-stick waarop beweerdelijk verzoekers' huis na de recente inval te zien is - een vernielde huiskamer en een jongen met een hoofdverband te zien is, doch hieruit op geen enkele manier af te leiden valt dat hoe de ravage in deze huiskamer tot stand kwam, noch blijkt hoe de jongen zou zijn gewond geraakt. Zo al wordt aangenomen dat dit daadwerkelijk de woning van verzoekende partijen betreft - dit staat niet met zekerheid vast en wordt niet aangetoond -, leveren de foto's en het videofragment nog steeds geen bewijs van de beweerde problemen met mullah T.

Daarnaast blijkt uit 's Raads arrest nr. 202 947 van 25 april 2018 waarbij in het kader van verzoekende partijen hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van het door hen ingeroepen vluchtrelaas, werd besloten, met name de beweerde problemen met en vrees voor mullah T. en diens bende. Verzoekende partijen volharden in dit relaas doch de enkele foto's en het filmpje werpen geen ander licht op de gedane vaststellingen omtrent hun vrees voor mullah T.. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Aan de door verzoekende partijen in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kan om voorgaande redenen dan ook aan bewijswaarde worden toegekend.

4.4. Verzoekende partijen herhalen voorts zeer algemeen, zonder enige verdere toelichting, dat de kinderen intussen verwesterd zijn en dat zij een risicoprofiel hebben, doch ze gaan niet in het minst in op en laten derhalve geheel na een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 1 oktober 2018 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“Waar verzoekers voorts aanvoeren dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gevoerd naar de door hen ingeroepen vrees in hoofde van hun kinderen – eerste verzoeker haalde voor de DVZ aan dat zijn kinderen gedood zullen worden omdat M.T. bedreigingen in die zin heeft geuit, en dat zij bovendien al 2 jaar in Europa zijn en de taal spreken (verklaring volgend verzoek, rubriek 21 en 22) – antwoordt verweerder in zijn verweernota vooreerst terecht dat waar verzoekers deze vrees verbinden aan de voorgehouden problemen met M.T., uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat aan deze problemen, en bijgevolg ook aan de hieraan verbonden vrees in hoofde van de kinderen, geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoekers voorts verwijzen naar het verblijf van twee jaar in het buitenland en het feit dat de kinderen Nederlands spreken, merkt verweerder op dat de redenering in de bestreden beslissing, al verwijst deze naar de kinderen van de broer van eerste verzoeker, tevens opgaat voor de kinderen van verzoekers. De Raad treedt verweerder bij waar deze in zijn nota stelt dat verzoekers geenszins in concreto aantonen dat de lokale bevolking bij een eventuele terugkeer hen en de kinderen ervan zal beschuldigen geen moslims meer te zijn. Het betreft hier louter een hypothetische, niet-gestaafde bewering van verzoekers. Verweerder merkt bijkomend nog op dat het loutere gegeven dat de kinderen al twee jaar in België verblijven en thuis geen Dari maar enkel Nederlands spreken – wat overigens een blote bewering is – op zich niet kunnen volstaan om te concluderen dat er sprake is van een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Verzoekers tonen nog steeds op geen enkele manier in concreto aan dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. Evenmin wordt in concreto aangetoond dat verzoekers en hun kinderen bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zouden worden gepercipieerd en hierom geviseerd zouden worden. De commissaris-generaal kon terecht geen elementen afleiden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door verzoekers in het verzoekschrift aangereikt. Verzoekers hun verwijzing naar hun integratie in België en het citeren uit rapporten aangaande verwesterde terugkeerders, zijn onvoldoende om aan te tonen dat zij door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat zij in Afghanistan hun leven niet zou kunnen (her)opbouwen.

Wat betreft verzoekers' verwijzingen naar een onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen met betrekking van het bestaan van psychologische problemen bij vluchtelingenkinderen, het citeren uit de UNHCR Eligibility guidelines met betrekking tot problemen die kinderen in Afghanistan kunnen kennen en uit het rapport van Asylus van augustus 2017 aangaande verwesterde mannelijke terugkeerders, merkt verweerder terecht op dat het louter aanhalen van een onderzoek of algemene landeninformatie onvoldoende is. Dit geldt eveneens voor de vaststelling dat kinderen van schoolgaande leeftijd

(voornamelijk meisjes) volgens UNHCR een risicoprofiel hebben. Dient te worden herhaald dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade steeds in concreto aangetoond dient te worden, hetgeen verzoekers nalaten te doen.”

Deze vaststellingen blijven, nu zij geheel ongemoeid worden gelaten en niet in het minst worden ontkracht of weerlegd, onverminderd overeind.

4.5. Verzoekende partijen leggen ter zitting per aanvullende nota enkele artikelen neer omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul in het bijzonder en wijzen erop dat zij een familie zijn met veel kinderen.

De door verzoekende partijen bijgebrachte krantenartikelen omtrent enkele dierste aanslagen in de Afghaanse hoofdstad liggen evenwel geheel in dezelfde lijn als de informatie van de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Kabul. De artikels zijn geenszins van aard een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 1 oktober 2018 waar met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet het volgende wordt gesteld:

“Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd dat er actueel voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Aangaande de veiligheidssituatie in de stad Kabul, voegt verweerder aan zijn nota de meest actuele beoordeling toe samen met de volgende documenten:

- EASO “Country Guidance note: Afghanistan” van mei 2018 (p.71-77, 83-84)
- EASO “Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update” van mei 2018 (p.1-34)
- COI Focus “Afghanistan: Security situation in Kabul city” van 24 april 2018

Zo verzoekers de veiligheidssituatie in de stad Kabul betwisten en informatie bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, merkt de Raad op dat deze in dezelfde lijn ligt als de informatie van verweerder. In zoverre uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan en er in de hoofdstad Kabul zelfmoordaanslagen voorkomen, toch blijkt duidelijk dat er in Kabul geen “open combat” gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoekers stellen dat zij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aan hun lot zullen worden overgelaten op de luchthaven in Kabul en de facto IDP's zullen worden, kunnen zij in geen geval worden gevolgd daar Kabul hun eigen regio van herkomst is. In de bestreden beslissing wordt Kabul niet voorgesteld als vestigingsalternatief.

Aangaande verzoekers' stelling dat de commissaris-generaal te weinig aandacht heeft voor de humanitaire gevolgen van de veiligheidssituatie in Kabul en allerhande bronnen bijbrengen waaruit blijkt dat de werkgelegenheid er heel laag ligt, wijst de Raad er op dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat. Verzoekers halen geen argumenten aan waarom de toegang tot de arbeidsmarkt in Kabul voor hen in de toekomst problematisch zou zijn. Een verwijzing naar informatie van algemene aard aangaande werkloosheid in Afghanistan is op zich immers niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers zelf effectief geen werk zullen vinden. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Bovendien zijn socio-economische overwegingen slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee verzoekers zouden worden geconfronteerd bij een eventuele terugkeer zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er zijn naar het oordeel van de Raad in casu dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoekers in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zullen terechtkomen.”

Ofschoon, zoals blijkt uit de door verzoekende partijen neergelegde kranten- en internetartikelen en evenzeer blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, er in Kabul terreuraanslagen voorkomen en er zich in de Afghaanse hoofdstad met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag worden gemaakt van een “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Noch uit de informatie door verzoekende partijen bijgebracht, noch uit die van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier

blijkt dat de huidige situatie in de stad Kabul van die aard is dat alle burgers er een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie opgenomen in het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoekende partijen aangeven dat er rekening moet worden gehouden met hun persoonlijke omstandigheden en de algemene veiligheidssituatie moet worden opgemerkt dat het Hof Van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Verzoekende partijen tonen, door louter slechts op te merken dat zij een gezin zijn met veel kinderen, evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.6. Verzoekende partijen beperken zich voor overige tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 1 oktober 2018 opgenomen grond. Ze brengen derhalve geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS